

[Korsgaard.]

af — den Sorg havde jeg altsaa i al min Glæde —, at den ærede Ordfører for Socialdemokratiet ikke hørte efter, hvad hans Minister sagde, for hvis han havde gjort det, vilde han ikke have sagt det, han sagde i anden Omgang. For Ministeren sagde netop, som der ogsaa kan findes god Begrundelse for, at det var en af de Ting, man kunde tale om, og deri skulde naturligvis ligge det principielle, at det var ikke noget, der skulde staa saa afgjort fast, at de Penge, der skal bruges her, skal udskrives i et Aaremaal svarende til Udgiftslovenes Afviklingstid. Jeg har allerede sagt, at Landbokommis-sionen gennem sin Indstilling har gjort det modsatte Synspunkt gældende, og jeg kan med stor Tilfredshed konstatere, at den højt-ærede Finansminister i alt Fald paa dette Punkt under andre Omstændigheder vilde være modtagelige for en vis Forhandling.

Jeg vil rent principielt gerne sige, at naturligvis mener jeg, at Udgifterne i al Almindelighed, som maa kaldes rene Drifts-udgifter, og som maa antages at vende tilbage Aar for Aar, skal dækkes og bør dækkes ved tilsvarende Indtægter, men jeg gentager det: her er jo netop Tale om Ud-gifter, der ikke vender tilbage efter en kort Tid, og her maatte Problemet kunne være et noget andet, og jeg er altsaa saare tilfreds med Finansministerens Udtalelser paa dette Punkt.

Ogsaa med Hensyn til Loft over Skat-ten er jeg efter Omstændighederne tilfreds. Jeg kunde næsten fristes til at sige, at her er jeg allermost tilfreds med den ærede Ordfører for Socialdemokratiet, som gen-nem sin Opstilling i anden Omgang viste, at ogsaa de forholdsvis mindre Indkomster kunde faa Nytte af denne Bestemmelse, naar man stod over for en Kommune, hvor Skatteprocenten var høj — den ærede Ord-fører nævnte en Skatteprocent paa 23½, en saadan findes naturligvis, naar Ordføre-ren nævner den, men det maa dog vel for-modentlig ogsaa være den højeste her i Landet. Over for en Kommune af denne Art synes det mig saare naturligt, at der netop ad den Vej, vi har anvist, skaffes Hjælp.

Den ærede Ordfører siger, at det kan vel ikke være min Mening, at Staten skulde tilbagebetale ud over det, den ellers skulde have haft. Jo, det er det, og jeg frygter ikke saa fordærdelig meget for dette, først og fremmest fordi Staten altid har det i sin Haand ved Lovgivning at værgе sig imod, at man laver, om jeg saa maa sige, Fiduser i Kommunerne. Kommunerne har jo derimod

ingen Mulighed for at værgе sig imod, at Staten i givet Fald laver Fiduser i Retning af at smide Udgifter over paa Kommunerne, som rettelig hører hjemme under Staten. Jeg tror heller ikke, at det pengemæssigt set vilde betyde saa forfærdelig meget, for den ærede Ordfører for Socialdemokratiet vil sikkert give mig Ret i — det fremgik ogsaa af hans første Indlæg —, at med den Udskrivning, vi har haft til Dato, vilde det være overmaade faa Kommuner, hvor det kom til at betyde saa svært meget. Men naar det altsaa isoleret kan blive til Gavn for en Kommune — og det bliver det stort set i en Kommune som den, den ærede Ord-fører omtalte —, saa kan jeg ikke se, at det skulde være principielt værre, at man over Staten, faktisk ved en Slags Tilskud, letter Forholdene for denne Kommune, end at man gør det gennem en Udligningsfond, eller hvad man nu vil kalde det.

At det skulde være mere risikabelt, for-staar jeg ikke, fordi Staten altid i sidste Instans har det i sin Haand at udskrive de fornødne Skatter til Dækning af den Lettelse, man efter Omstændighederne maatte finde det naturligt at give den paagældende Kom-mune. I sidste Instans bliver det lige godt Skatteyderne, der skal betale. Det bliver i givet Fald en Flytning over Staten, som jeg slet ikke kan indse, der skulde være noget rædselsvækkende ved, allermindst set fra et socialdemokratisk Synspunkt.

Om selve Forslagets Idé udtalte den højtærede Finansminister sig efter Om-stændighederne ikke helt afvisende. Som det var at vente, sagde Finansministeren, at her var ikke Stedet til at drøfte det. Det kan jeg ikke forstaa, men enfin, det be-stemmer Flertallet her i Salen. Jeg kunde ikke forstaa Ministerens Udtalelser ander-ledes, end at han ikke pure afviste den Tanke, der her ligger bag, og noget lignende kan jeg sige om de Udtalelser, som den ærede Ordfører for Socialdemokratiet hidtil har fremsat, og det er for mig en stor Glæde.

Finansministerens Eksempel er fuld-kommen paa Linie med det Eksempel, som den ærede Ordfører for Socialdemokratiet nævnte. Ogsaa her drejer det sig om, at en efter Omstændighederne ikke saa forfærdelig stor Indkomst, 8 000 Kr., i givet Fald skal lattes noget for Skat, og jeg kan slet ikke forstaa, at der skulde være Anledning til Diskussion om det rimelige heri.

Jeg konstaterer altsaa igen til Slut, at efter de faldne Udtalelser maa man have Haab om, for det første, at hvis de paa-gældende Lovforslag bliver til noget, vil Skatten kunne strække sig over nogle Aar,